

*На брат ми Роб,
истинско превъплъщение на Хиро*

Действащи лица (по азбучен ред)

На японски фамилията предхожда малкото име, а в западните имена фамилията е след малкото име.

Акечи Йошико – самурайка

Ана – икономката на отец Матео

Башо – богат търговец на ориз

Гато – котката на Хиро

Джинджиро – пивовар и собственик на пивоварна „Джинджиро“

Джиро – чирак на Башо

Ена – собственичка на чайна „Златният Буда“

Йока – съпруга на Джинджиро

Каору – син на Чикао

Луис Алварес – португалски търговец, чиито продажби на оръжие финансират работата на отец Матео

Мацунага Хисахиде – самурай и военен владетел, който превзема Киото през юни 1565 г.

Маюри – пенсионирана артистка, собственичка на чайна „Сакура“

Мина – съпруга на Чикао

Ода Нобунага¹ – самурай и военен владетел

Озуру – наемен убиец *шиноби* (нинджа) от Кога *рю*, работещ в Киото под прикритието на дърводелец

---

¹ Реална историческа личност. (Всички останали герои са измислени.)

Отец Матео Авила де Сантос – християнски свещеник от Португалия, който работи в Киото

Рен – пивовар и съсобственик на пивоварна „Веселата маймуна“

Суке – будистки монах, който често посещава пивоварна „Джинджиро“

Съдия Ишимаки – съдия в Киото

Томико – дъщеря на Джинджиро

Хама – съпруга на Башо

Хатори Хиро – наеман убиец *шиноби* от Ига *рю*, нает от анонимен благодетел да охранява отец Матео

Чикао – пивовар и съсобственик на пивоварна „Веселата маймуна“

Глава 1

Стойте!
Въоръженият самурай пристъпи напред и препречи моста.

– Никой не може да прекосява река Камо, без да се представи. Как се казвате и по каква работа идвате в Киото?

Хатори Хиро направи жест към йезуита до себе си.

– Отец Матео Авила де Сантос, свещеник на чуждестранния бог, от Португалия. Аз съм Мацуи Хиро, негов преводач и писар.

След кратка пауза Хиро добави:

– Работата ни в столицата не се е променила от вчера насам. Както знаете, живеем малко по-нататък по тази улица.

Самураят посочи на изток, отвъд моста.

– Живеете на две пресечки след светилището „Оказаци“, извън официалната граница на Киото. Не можете да влизате в града, без да съобщите как се казвате и по каква работа идвате. Това също не се е променило от вчера насам.

Хиро помисли да каже, че само глупак иска да му се представят хора, които познава. Но не си направи този труд. Хора, които сляпо следваха заповеди, никога не проявяваха здрав разум, а Хиро, наеман убиец *шиноби*, не си губеше времето с глупаци.

– Спирате ни всяка сутрин от една седмица – каза Хиро – и, както виждате, нито имената, нито работата ни са се променили.

– Със сигурност ни помните, самите ви думи го подсказват – каза отец Матео на свършен японски.

Езиковите умения на йезуита често караха Хиро да се чуди защо почти никой не поставяше под съмнение непрекъснатата нужда на свещеника от преводач. След три години в Япония отец Матео говореше и разбираше езика много добре.

За щастие повечето местни хора смятаха, че езикът и културата им се състоят от твърде много тънки нюанси, за да ги овладее чужденец. И Хиро го знаеше – всъщност това беше един от многото фактори, на които той разчиташе, за да прикрие истинската си самоличност и мисията си да пази живота на йезуита.

– Такива са заповедите.

Самураят погледна през рамо, сякаш очакваше да види някого зад себе си.

Отношението на Хиро се посмекчи. Много хора се подчиняваха на неразумни заповеди от страх, а Мацунага Хисахиде – самураят, който владееше Киото, – вдъхваше оправдан страх у всички, които му служеха.

– Юфка – каза Хиро.

Челото на самурая се набръчка от недоумение.

– Моля... юфка ли?

– Работата ни в Киото – отговори Хиро без усмивка. – Нужно ли е да показваме пътен пропуск, за да отидем на закуска?

Бузите на самурая почервеняха почти колкото пурпурния нагръдник, който пазеше гърдите му.

– Не – отвърна той, – но не ви дължа извинение за това, че съм спазил нарежданията.

– На мен не – каза Хиро. – Но този свещеник има личното позволение на императора да влиза и да излиза от Киото без ограничения и, ако не греша, императорът превъзхожда по ранг Мацунага Хисахиде.

Всъщност отец Матео работеше в Киото под общо позволение, дадено на всички йезуити, но Хиро се надяваше другарят му да съдейства в блъфа.

Устата на самурая се отвори и затвори като току-що уловена риба. Той се поклони.

– Извинете, отче *сан*. Не знаех.

– Ако искате да запазите работата си – каза Хиро, – най-добре се научете да различавате истинските заплахи от измислените.

Щом Хиро последва свещеника по моста, се замисли над иронията от последните си думи. Въпреки сегашното си назначение като телохранител на йезуита, обучението на Хиро като *шиноби* го правеше опасна заплаха.

Отец Матео не каза нищо, докато не пое на юг по улицата, която вървеше успоредно на брега.

– Знаеш какво мисля за лъжите.

Свещеникът говореше бавно, за да не би самураят да пропусне нещо.

Хиро си придаде невинно изражение.

– Не съм излъгал.

– Позволенията да работя в Киото не означава, че мога да се движа безпрепятствено – Отец Матео се намръщи на Хиро. – Ти преувеличи истината нарочно, за да заплашиш този млад мъж.

– Нямах да се наложи да го правя, ако той беше проявил благоразумие.

Хиро не одобряваше хора, които упражняват сила безпричинно.

– Търпяхме наглостта му достатъчно дълго.

Устните на отец Матео се свиха неодобрително.

Двамата продължиха мълчаливо напред.

Ясното синьо небе и приятната лятна температура скоро разведриха Хиро. Докато свият на изток по улица „Санджо“, се върна доброто настроение и на свещеника.

Няколко минути по-късно те стигнаха мястото, където любимият продавач на юфка на Хиро обикновено разпъваше количката си. По тясната улица се редяха затворени ресторанти и заведения. Последните клиенти сигурно се бяха разотишли няколко часа преди това – когато зората е започнала да гали небето на изток. За радост на гладния *шиноби* продавачите отваряха далеч по-рано от заведенията и ресторантите. Пушек от въглища и мизантропията на тлъста печена риба вече изпълваха въздуха.

Устата на Хиро се напълни със слюнка при мисълта за домашно приготвена юфка с вкусен рибен бульон. Той забеляза продавача почти на мига и едвам удържа краката си, за да не се затичат към количката. Един самурай никога не тичаше. Дори за най-вкусните *удони*, които се предлагат в Киото.

Продавачът поздрави Хиро с дълбок, уважителен поклон и щастлива усмивка.

– Добро утро, Мацуи *сан*. Радвам се да ви видя!

– Добро утро, Кенджи.

Самураите не се покланяха на продавачи. Това, че Хиро се обърна към търговеца по име, беше достатъчна проява на уважение.

– Тази сутрин две купи? – попита Кенджи, след като се поклониха на отец Матео.

Хиро кимна и посегна към кесията си. Щом я извади от кимоното си, чу викове в края на пресечката.

– Арестувайте мен! – изпищя пронизителен глас. – Аз съм виновникът, не той!

Хиро позна гласа. Де да не беше.

Викове продължиха.

– Аз съм убиецът, глупаци такива! Защо не искате да ме чуете?!

На Хиро му стана ясно, че ще се размине с юфката, когато се обърна по посока на звука.

Половин пресечка на юг един самурай стоеше сам на тясната улица. Мъжът беше облечен в пъстро сюрко, скроено в стила на *йорики* – помощник съдиите, които бяха начело на низшестоящите полицаи, известни като *дошини*.

Хиро се намръщи. Ако един *йорики* беше напуснал кабинета си преди обед, значи или имаше мъртвец, или някой трябваше да бъде арестуван.

А може би и двете.

Гологлав монах в изцапана кафява роба подскачаше нагоре-надолу пред *йорики*.

– Чуйте ме! – крещеше той. – Аз съм опасен човек!

Йорики пристъпваше около монаха, а двама *дошини* се показаха от една близка пивоварна. Полицаяте държаха ръцете на един пивовар, който вървеше с наведена глава и увиснали рамене. Хиро не можеше да определи дали стойката на търговеца издава вина или просто срам.

Годините тренировки казваха на *шиноби* да извърне глава и да забрави какво е видял.

Но съзнанието не му позволяваше да го направи. Той познаваше монаха, който подскачаше и танцуваше около *йорики*. Познаваше и пивоваря, който вървеше между *дошините*.

Мъжът се казваше Джинджирос и Хиро имаше личен дълг към него.

Глава 2

Отец Матео погледна към улицата. – *Дошините* да не би да арестуват Джинджирос, пивоваря? И онзи монах „убийство“ ли каза?

Хиро кимна.

Отец Матео беше срещнал Джинджирос преди два месеца, когато разследваха убийство в шогуната. Хиро знаеше, че йезуитът ще иска да помогне на пивоваря, въпреки че повечето японци не биха проявили такава загриженост. Но свещеникът повече се интересуваше от справедливостта, отколкото от етикета. Отец Матео каза на португалски:

– Трябва да му помогнем.

Хиро оцени смяната на езика. Не беше нужно продавачът на юфка да разбира разговора им.

– Не е наша работа – каза Хиро, също на португалски, въпреки че пъхна кесията с монетите обратно в кимоното си, докато го казваше. Той също възнамеряваше да помогне на Джинджирос, но се противопостави на свещеника само за да го накара да показва повече предпазливост. – *Йорики* може да ни арестува за намеса.

– Този човек ти е приятел – каза отец Матео. – Не можеш да му обърнеш гръб, когато е в беда.

– Той е собственик на пивоварната, която посещавам редовно – каза Хиро, – а не приятел.

Отец Матео поклати неодобрително глава.

– Но Джинджирос ти помогна, когато ти имаше нужда от него. Според мен това го прави повече от пивовар.

Настъпи моментът йезуитът да победи.

– Добре – каза Хиро, – но нека аз да говоря. Не трябва да разгневяваме *йорики*.

Той се обърна към продавача на юфка и отново заговори на японски.

– За съжаление, се налага да откажем юфката.

Кенджи се поклони, а Хиро и отец Матео се запътиха към пивоварната.

Двамата мъже вървяха с отмерената походка на самураи, излезли на сутрешна разходка.

Пред тях оплешивелият духовник изкрещя:

– Аз съм убиецът! Чуйте ме!

Йорики не обърна внимание на признанието на монаха.

Хиро също не повярва в него. Монахът, чието име беше Суке, вечер пиеше от сакето на Джинджиро, а сутрин изтрезняваше на тясната алея до пивоварната. Него можеха да го обвинят в безделничество, но не и в убийство.

Суке се обърна към *дошините*, които държаха Джинджиро.

– Аз съм опасен човек! – заяви монахът.

Дървените капаци, които покриваха витрината, изтракаха и оттам се показа дъщерята на Джинджиро, Томико, и една дребна женица с посивяла коса, която най-вероятно беше съпругата на Джинджиро, въпреки че Хиро не можеше да си спомни как се казва тя.

Възрастната жена примига и премигна като огряна от слънцето сова. Когато видя Джинджиро между двамата *дошини*, тя хвана Томико за ръкава и прошепна нещо в ухото на дъщеря си.

Томико наведе глава и също ѝ прошепна нещо. След като възрастната жена пусна ръкава на дъщеря си, Томико се наведе и сложи един чифт *гета* на улицата. После нахлузи сандалите, приближи се до *йорики* и се поклони с кръстосани на гърдите ръце, за да отдаде почит.

Хиро забеляза с одобрение, че Томико не трепна. Рядко жени показваха такава смелост, когато се обръщаха към полицаи.

Суке се навря между Томико и *йорики*.

– Ей, господине – каза важно монахът. – Глух ли сте, или просто сте глулав?

Йорики извърна глава.

Суке пое дъх, но го издиша, без да каже нищо, защото забеляза Хиро и свещеника.

– Хиро, *сан!* – Суке се затича към тях, размахвайки като крила дългите си мазни ръкави. – Той иска да арестува Джинджиро, а убиецът съм аз.

Йорики погледна към Хиро и поклати глава.

Отец Матео се приближи и попита:

– Убийство ли е било извършено?

Хиро се зачуди как йезуитът все успяваше да зададе най-очевидния въпрос.

Суке посочи към тясното пространство между пивоварната и съседния ресторант.

– На аляята. Още лежи там, където го убих.

Дошините, които държаха ръцете на Джинджиро, погледнаха за инструкции. *Йорики* им направи знак да изчакат.

– Добро утро, отче.

Йорики се поклони.

Хиро се зачуди дали началникът знае, че „отче“ е титла, или нарочно пропуска обръщението *сан*, за да покаже пренебрежение към свещеника.

– Добро утро – Йезуитът отвърна на поклона. – Аз съм отец Матео Авила де Сантос, а това е преводачът ми, Мацуи Хиро.

Йорики хвърли предпазлив поглед към Хиро. Отец Матео не спомена нищо за ранга и родната провинция на преводача, което означаваше, че Хиро е *ронин* – самурай без господар, принуден да се захване с някакъв занаят.

– Какво се е случило тук? – попита отец Матео на японски.

Йорики погледна към Хиро.

– Моля ви, кажете на господаря си, че нямаме нужда от неговата помощ.

Хиро преведе на португалски, най-вече за да забави отговора на свещеника. Но японският на отец Матео беше по-добър от търпението му.

– Ние познаваме този пивовар – каза отец Матео. – Той не е убиец.

Гордост заля Хиро, когато йезуитът направи жест към Джинджиро по типично японския начин. Свещеникът се беше сетил, че самураите смятат соченето с пръст за грубо.

Йорики свъси вежди към Хиро.

– Кажете на господаря си, че греша.

– Изобщо не греша – обади се Суке – и пак ви казвам, Джинджиро не е убиецът.

– Млъквай, старче – каза *йорики* с глас, който звучеше повече отегчен, отколкото ядосан. – Не ме карай да те арестувам за лошо поведение.

– Тогава ме арестувайте за убийство! – изпищя Суке.

Йорики вдигна ръце от безизходица.

– Кого са убили? – попита отец Матео. – Не виждам труп.

– Никой важен – отвърна *йорики*.

Отец Матео се запъти към алеята.

– Искам да видя.

Глава 3

Йорики погледна от свещеника към Хиро.
 – Спрете го!
 – Аз ли? – Хиро повдигна рамене. – Вие сте помощник-съдията. Аз съм само преводач.

Йорики въздъхна и направи презрителен жест.

– Тогава вървете с него и гледайте да не пипа нищо.

Хиро повдигна вежда от внезапната промяна в настроението на *йорики*.

– Да не мислите, че не знам кои сте вие? – *Йорики* сниши глас.

– Съдия Ишимаки говори с голям възторг за свещеника и *ронина*, заловили убиеца на генерал Акечи преди година. Не може да има друга такава двойка в Киото. Ако спра свещеника, рискувам порицание. По-добре да го оставя да погледне, при условие че не се меси.

На Хиро му се стори любопитно – и недотам приятно, – това, че съдията е сметнал действията им за достойни за обсъждане. *Шиноби* предпочиташе да остава незабелязан, когато може.

Той се поклонил и последвал йезуита към алеята.

Стрехите на двуетажната пивоварна се надвесваха над покрива на съседния ресторант, оставяйки алеята в постоянна сянка. Покрай стената на пивоварната бяха наредени бъчви, а купчини кашони покриваха страната на ресторанта. Между двете заведения можеше да минат само двама човека, и то ако вървяха рамо до рамо.

След пивоварната алеята водеше към двор, който се ползваше като градска градина от жителите на квартала. Сградите гледаха в различни посоки, но обитателите им се чувстваха обединени от откритото пространство, което споделяха заедно. В момента

16 | пътят към това открито пространство беше препречен от един *дошин*, който стоеше на пост в далечния край на пивоварната. Той изглеждаше отегчен, но бдителен – готов да спре всеки съсед, който иска да мине по улицата.

Труп на мъж лежеше на земята пред тясната врата, която водеше към склада на Джинджиро. Клиентите не ползваха тази врата, но и Хиро не вярваше този мъж да е идвал за гарафа *саке*.

Жертвата лежеше по корем с обърнато към ресторанта лице и разперени встрани ръце. Тилът му беше покрит с прошарена четина и кървави пръски, а основата на черепа му беше деформирана и вдлъбната от силен удар.

Дошинът забеляза свещеника.

– Нямате работа тук.

Хиро вдигна успокоително ръка.

– *Йорики* ни разреши да погледнем тялото.

Дошинът погледна зад Хиро, сякаш очакваше, че някой ги следва до алеята. Като не видя никого, той каза:

– Добре, може да погледнете, но не пипайте нищо.

Отец Матео спря на почтително разстояние от тялото.

Хиро мина малко по-напред и се наведе, за да разгледа по-отблизо.

Късо подстриганата коса на трупа и липсата на мечове подсказваха, че е човек от простолюдието, а и качеството на дрехите му издаваше, че е търговец. Беше облечен в избеляло раирано кимоно – някога скъпо, а сега оръфано по шевовете. На гърба имаше кръпка, но шивачът беше напаснал райетата добре, вземайки плат от подгъва. Повечето хора дори не биха забелязали, че там е било кърпено.

– Занаятчия? – Отец Матео направи жест към обърнатите нагоре длани на трупа. – Тези мазоли подсказват, че е работил с ръцете си.

– Да – каза Хиро, – но якото му туловище и състоянието на дрехите му го определят повече като търговец. Не виждам оризов прах по него... може би е бил пивовар?

– Впечатлен съм!

Дошинът направи крачка напред, но спря – явно си беше спомнил, че не трябва да обсъжда убийството или жертвата.

Хиро кимна.

– Пивовар значи.

Дошинът се изчерви смутено.

– Не съм казал нищо, не сте го чули от мен.

– От какво е умрял? – попита отец Матео.

Хиро показа с поглед хлътналия череп на мъртвеца.

– Бил е пребит до смърт, най-вероятно с тъп предмет.

Цепнатина в скалпа на трупа разкриваше счупена кост отдолу. Съсирена кръв изпъстряше тила и раменете на жертвата, а струя ръждиви капки покриваше земята около тялото, а също и основата на стената на пивоварната.

– И ние така мислим. – *Дошинът* кимна. – Умрял е при сбиване – злополука.

Хиро погледна към мътните капки около тялото и по стената.

– Аз обаче не мисля така. Този мъж е бил убит.

Дошинът погледна с подозрение.

– Откъде знаете, че смъртта му не е била нещастен случай? Къде бяхте снощи, когато тази пивоварна е затворила?

– Вкъщи, на улица „Марутамачи“. – Хиро кимна към отец Матео. – Свещеникът може да потвърди, че бях там. А и самият *йорики* ни каза, че човекът е бил убит.

Дошинът изчака потвърдително кимване от отец Матео и тогава попита:

– Откъде знаете толкова за смъртта му?

Хиро направи жест към стената.

– Малките капчици означават, че ударите са били нанесени със страшна сила. Над височината на коляното капките се променят от кръгли в продълговати, а опашките им сочат нагоре.

– Е? – намръщи се *дошинът*.

– Това – каза Хиро – означава, че жертвата е лежала на земята, в безсъзнание, когато е получила тези удари. Всеки опитен воин би се сетил.

– Аз се сетих – каза *дошинът*. – Но *йорики* обяви смъртта за убийство, вероятно непредумишлено, и ни нареди да го наричаме злополука.

Хиро позна, че това е блъф. Никой *дошин* не би признал невежеството си пред ронин.

Отец Матео се взря в петната така, сякаш в пръските беше написано името на убицеца.

– Мислиш ли, че нападателят го е изненадал изотзад? Мъжът сигурно не го е видял.

– Видял е нещо. – Хиро направи жест към лицето на мъртвеца. – Раната на окото му е преди смъртта.

Дясната страна на лицето на трупа беше опряна в земята. Долната част на носа и бузата се бяха обагрили в червеникаво-пурпурния цвят, който се образува в частите на тялото, които са най-близо до земята по време на смъртта. Лявата страна на лицето беше предимно бледа – също нормално за тази страна на тялото, която не е гледала към земята.

Но тъканта около лявото око на мъжа се беше подула като тъмносино кокоше яйце. Плътта никога не посинява толкова, ако сърцето на жертвата не бие. Някой беше забил юмрук в лицето на мъжа, преди той да умре.

– Затова смятаме, че смъртта, макар и убийство, е била непредумишлена – каза *дошинът*. Двама се сбиват и единият умира. Често се случва.

– Предполагам – каза Хиро. – Какво ви кара да подозирате Джинджиро?

Дошинът пристъпи напред и направи жест към нещо до стената на пивоварната.

Хиро се наведе над трупа и погледна.

На пода до рамото на мъртвеца имаше парченце счупен керамичен съд. Кръглата отломка приличаше на основа на разбито грънчарско изделие – гарафа за саке – и беше гравирани с личния печат на Джинджиро.

Глава 4

Отец Матео се наведе над тялото.

– Това дъното на гарафа за саке ли е?

Хиро се надяваше йезуитът да не попита за печата.

– Да – отвърна *дошинът*. – Оръжието на убийството – или поне част от него.

Хиро заобиколи трупа и огледа парчето.

Джинджиро купуваше гарафите си за саке от един грънчар, който ги изработваше специално за пивоваря. Гарафите имаха специфичен цвят и дъното на всяка от тях беше гравирани с печата на пивоваря.

Той отличаваше гарафите на Джинджиро, които никога не напускаха пивоварната, от тези, които клиентите си носеха за лично ползване.

– Това е печатът на пивоваря – каза *дошинът*.

Хиро се изправи.

– Една счупена гарафа пред пивоварната не прави пивоваря убиец.

– Съгласен съм – каза отец Матео. – Всеки би могъл да открадне гарафа или да я подхвърли на улицата.

– Но по-важното – добави Хиро, – лесно чупливата керамика щеше да се пръсне много преди да нанесе подобни щети на жертвата. Освен, разбира се, ако гарафата не е била пълна, но аз не виждам саке по тялото или на земята.

Дошинът скръсти ръце.

– Ако е съвпадение, къде е останалата част от гарафата? Не открихме други парчета от нея.

– Смятате, че убиецът ги е прибрал? – каза отец Матео.